

ACHTER JE

LISA GARDNER BIJ UITGEVERIJ CARGO

*In haar naam  
Aangeraakt  
Zonder angst  
Tot op de bodem  
Vind haar*

Lisa Gardner

*Achter je*

Vertaald door Els Franci



2018

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2017 Lisa Gardner Inc.

Copyright Nederlandse vertaling © 2018 Els Franci

Oorspronkelijke titel *Right Behind You*

Oorspronkelijke uitgever Dutton/Penguin Group, New York

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Ebru Sidar/Arcangel Images

Foto auteur Deborah Feingold

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 031 0690 8

NUR 305

[uitgeverijcargo.nl](http://uitgeverijcargo.nl)

Voor alle bijzondere honden...



## PROLOOG

*Ooit waren we een gezin.*

*Vader. Moeder. Zusje. En ik. Dubbelbrede stacaravan. Rulle bruine vloerbedekking. Plakkerig goudgeel aanrecht. Omkrullend linoleum. Ik liet mijn autootjes tussen de voedselresten op het aanrecht racen, dubbele salto's maken tegen de opstaande randen van het zeil, neerkomen op het stoffige, bobbelige tapijt. Het was een zwijnenstal. Maar voor mij was het thuis.*

*'s Ochtends snel een bakje Cheerios, Scooby-Doo op tv, met het geluid uit, om onze ouders niet te storen. Dan zusje aankleden en naar school. Deur uit, rugzakken uitpuilend van de boeken.*

*Lezen is belangrijk. Dat had ik van iemand gehoord. Ma, pa, grootouder, juf? Ik weet het niet meer, maar het was blijven hangen. Een boek per dag. Een appel per dag. Daarom ging ik na school naar de bibliotheek, met zusje op sleeptouw. Las boeken. Appels kregen we nooit.*

*Het mooist vond ik de serie Kies je eigen avontuur. Elk hoofdstuk had een cliffhanger en zo kon je zelf bepalen wat er ging gebeuren. In de verboden tempel naar links of naar rechts afslaan? De betoverde schat grijpen of ervan afblijven? In Kies je eigen avontuur was jij degene die het voor het zeggen had.*

*Daarna las ik Clifford, de grote rode hond voor aan mijn zusje. Ze kon zelf nog niet lezen, maar giechelde en wees de plaatjes aan.*

*Soms kregen we van de bibliothecaresse iets lekkers. Iemand heeft dit zakje chips laten liggen, zei ze. Willen jullie het soms? Ik:*

Neuh. *Zij: Neem nou maar, beter jullie dan ik. Op mijn leeftijd zijn chips niet goed voor de lijn.*

*Uiteindelijk griste mijn zusje het zakje uit haar hand. Ze had altijd honger. Ik eigenlijk ook.*

*Na de bibliotheek naar huis.*

*Want uiteindelijk moet je toch naar huis.*

*Mijn moeder had een bepaalde glimlach. Als ze in een goede bui was, als het 'een goede dag' was. Dan woelde ze door mijn haar. Noemde me haar grote jongen. Zei dat ze trots op me was. Knuffelde me. Drukte me tegen zich aan in een walm van sigarettenrook en goedkoop parfum. Ik was dol op die geur. Ik was dol op de dagen dat mijn moeder glimlachte.*

*Soms, op zulke dagen, kookte ze voor ons. Spaghetti met ketchup. Die vlek gaat er nooit meer uit, riep ze vrolijk, terwijl ze de slierten opzoog. Vermicelli met roerei – een hele maaltijd voor vijftien cent, nu leven we op grote voet, zei ze gnuivend. Of mijn lievelingsmaaltje, kant-en-klare macaroni met kaas – het is de enge oranje kleur die dit zo bijzonder maakt, fluisterde ze.*

*Mijn zusje giechelde. Ze vond het fijn als mijn moeder in deze stemming was. Logisch.*

*Papa was meestal naar zijn werk. Hij was degene die de kost verdiende. Als hij werk had. Pompbediende. Nachtportier. Vakkenvuller.*

*Denk erom dat je doorleert, zei hij tegen mij als we aan het eind van de middag thuiskwamen en hij er nog was, bezig een smoezelig uniform aan te trekken. De wereld is klote, zei hij tegen me. En alle bazen zijn ook klote.*

*Als hij weg was, kwam mijn moeder uit de wazige wolk van hun slaapkamer om eten te koken. Of de deur bleef dicht en dan pakte ik een blikopener. Spaghetti uit blik. Soep uit blik. Bonen uit blik.*

*Op dat soort avonden zeiden mijn zusje en ik niets. We aten zwijgend. Daarna las ik haar nog een stukje voor uit Clifford, of we speelden Go Fish. Een spel dat je heel stil kan spelen. Uiteindelijk*



*viel mijn zusje op de bank in slaap. Dan tilde ik haar op en droeg haar naar bed.*

*'Sorry,' zei ze slaperig, al wisten we geen van beiden waarom ze dat zei.*

*Ooit waren we een gezin.*

*Vader. Moeder. Zusje. En ik.*

*Maar toen kreeg de vader steeds minder werk en begon hij steeds meer te drinken. En de moeder... ik weet niet. Drugs, drank, haar eigen wazige hoofd? De ouders verschenen steeds minder vaak om te koken, te wassen, te werken. Steeds meer om te ruziën, te schelden, te krijsen. Ma, die plastic bordjes door de keuken smeed. Pa, die een gat in de goedkope gipswand sloeg. Daarna zetten ze de wodkaflles weer aan hun mond en begon alles van voren af aan.*

*Zusje sliep op het laatst in mijn kamer terwijl ik bij de deur zat. Omdat de ouders soms gasten hadden. Dronkenlappen, junks, losers. Dan kon het alle kanten op gaan. 's Nachts om drie, vier, vijf uur. Gerammel aan de deurknop, stemmen van onbekenden die verleidelijk zeiden: Kindertjes, kom naar buiten, kom met ons spelen...*

*Mijn zusje giechelde niet meer. Ze sliep met het licht aan en met een beduimeld exemplaar van Clifford in haar vuistjes geklemd.*

*Ik hield de wacht met een honkbalknuppel op mijn knieën.*

*Dan, ochtend. Huis eindelijk stil. Onbekenden laveloos op de vloer. Wij op onze tenen om hen heen, de keuken in om de doos met Cheerios en onze schooltassen te pakken, en dan stilletjes de deur uit.*

*Wassen, centrifugeren, herhaal.*

*Herhaal. Herhaal. Herhaal.*

*Ooit waren we een gezin.*

*Maar op een dag dronk, spoot of snoof de vader te veel. De moeder begon te krijsen, en te krijsen, en te krijsen. Zusje en ik keken op de bank met grote ogen toe.*

*'Hou je kop, hou je kop, hou je kop,' brulde de vader.*

*Ze krijste. Krijste. Krijste.*

*'Klerewijf! Hou je harses!'*

*Ze bleef krijsen.*

*'KOP DICHT zei ik!'*

*Mes. Groot mes. Vleesmes, zoals in een griezelfilm. Greep zij het? Hij? Weet niet meer wie hem als eerste had. Kan je alleen vertellen wie hem als laatste had.*

*Mijn vader. Hief het mes op. Liet het mes naar beneden komen. Toen krijste mijn moeder niet meer.*

*'Shit!'*

*Mijn vader, die naar mij en mijn zusje keek. Druipend mes, drup, drup, drup. Ik wist wat ik moest doen.*

*'Verstop je!' zei ik tegen mijn zusje. Ik trok haar van de bank, duwde haar naar de gang.*

*Het rulle tapijt vertraagde zijn vaart. Maar het omkrullende linoleum deed ons struikelen. We schoten de gang in, zwiingend in onze doodsangst. Ik tilde mijn zusje op. Haar beentjes bleven trap-pelen.*

*Ik hoorde hem, vlak achter me. Ik voelde zijn adem in mijn nek, stelde me al voor hoe het mes tussen mijn knokige schouderbladen werd gestoken. Ik duwde mijn zusje de slaapkamer in.*

*'Doe de deur op slot!'*

*Ik sprintte door de gang, met mijn vader en zijn druipende mes op mijn hielen.*

*Ik schoot de slaapkamer van mijn ouders in. Sprong op het bed.*

*'Rotjong. Sta stil, sta stil, sta stil.'*

*Mes omhoog, mes omlaag. Lakens en dekens aan flarden. Scheuren in het matras.*

*Ik sprong er aan de andere kant vanaf. Griste in het wilde weg spullen van het bureau. Lege wijnflessen, bierblikjes, parfumflesjes. Smeet ze naar mijn vaders vuurrode gezicht.*

*'God. Ver. Domme.'*

*Toen hij wankelde, sprong ik terug over het bed. Glipte langs hem*

heen. Hoorde het suizen van het mes. Voelde de brandende pijn in mijn schouder. Maar ik was de kamer uit. Sprintte door de gang. Als ik bij de voordeur kon komen, naar buiten stormen, de burens roepen...

En mijn zusje dan?

Opeens was ze er. Op de drempel van mijn kamer. Met de honkbalknuppel.

Ik aarzelde niet. Greep de knuppel. Rende de zitkamer in, draaide me op het laatste moment om, plantte mijn voeten stevig op de vloer.

Mijn vader. Wilde ogen. Rood aangelopen gezicht. Er brandde wel licht, maar er was niemand thuis.

Hij hief het druipende mes op.

Ik sloeg zo hard als ik kon. De knuppel raakte doel, met een stevige, natte klap, sloeg de bal het stadion uit. Mijn vader viel, viel, viel, en het mes tuimelde op het rulle kleed.

En ik bleef uithalen met de knuppel. Beng. Beng. Beng.

Herhaal. Herhaal. Herhaal.

Mijn zusje, dat opeens naast me stond.

'Telly, Telly, Telly.'

Ik, die haar aankeek. Wilde ogen. Rood aangelopen gezicht. Er brandde wel licht, maar er was niemand thuis.

'Telly!' riep mijn zusje nog één keer. Toen ik de knuppel ophief.

Ooit waren we een gezin.

## HOOFDSTUK 1

Sheriff Shelly Atkins zou eigenlijk niet meer bij de politie werken. Tien jaar nadat haar bovenlichaam en schouder door een brand waren veranderd in een massa bobbelige littekens, om nog maar te zwijgen over het letsel dat haar heup had opgelopen, had ze haar uniform aan de wilgen gehangen. Ze had het aanbod van een anonieme weldoener (ze bleef ervan overtuigd dat het de gepensioneerde FBI-agent Pierce Quincy was) voor een unieke vakantie in Parijs aangenomen en daar in eerste instantie haar wonden gezalfd met Franse crêpes, Franse wijn en Franse musea.

Daarna keerde ze terug naar huis. Ze maakte wandelingen over het strand, trektochten door de bossen, zorgde ervoor dat ze altijd bezig was. Haar vervangen heup voelde het prettigst als ze hem in beweging hield, en de zeurende pijn na een actieve dag was beter dan de stekende pijn na een dag nietsdoen. Zwerftochten door de natuur hielpen ook om herinneringen op een afstand te houden. Een vrouw met zoveel littekens als zij kon maar beter niet stilstaan bij herinneringen.

Maar toen, twee jaar geleden, had de county sheriff, een buitenstaander voor wie de plaatselijke bevolking nooit was warmgelopen, plotseling ontslag genomen. Er waren geruchten over ongeoorloofd gedrag, maar het om kon niets bewijzen. Hoe dan ook, de county zat opeens zonder sheriff. En Shelly...

Ze was geen mooie vrouw. Ze was niet eens mooi geweest voordat het vuur de helft van haar lichaam had veranderd in een schilderij van Picasso. Ze had de solide bouw van een trekpaard

en het nuchtere gezicht van iemand met wie mannen in een café graag een praatje maakten, terwijl ze naar een mooi meisje drie krukken verderop gluurden.

Ze had geen familie, geen kinderen, geen huisdieren – zelfs geen goudvis – omdat ze er nooit helemaal zeker van was dat ze er niet opnieuw tussenuit zou knijpen.

Kortom: Shelly had in de acht jaren sinds ze bij de brand bijna was omgekomen, niets en niemand aan haar leven toegevoegd. Ze miste haar werk. En ze miste de mensen met wie ze had gewerkt.

Dus ze stelde zich kandidaat voor de functie van sheriff. En aangezien men zich haar nog steeds herinnerde als de heldin die een federale agent uit het vuur had gered, was er enthousiast op haar gestemd, met haar littekens en kreuple heup en alles.

Met andere woorden, zei Shelly tegen zichzelf terwijl ze het zwaailicht aandeed, ze kon niemand dan zichzelf erop aankijken. Een melding over schoten, in deze tijd van het jaar? Niet leuk voor de sheriff, en nog minder voor alle kleine zelfstandigen die erop rekenden dat de slaperige reputatie van hun pittoreske kuststadje slaperig zou blijven.

Het was nog vroeg, even over achten, dus had je grote kans dat het ging om balorige jongens die nog halfzat waren na een nacht kroeglopen, of om gedesillustioneerde vakantiegangers die er inmiddels achter waren dat kamperen tijdens een hittegolf niet fijn was. Normaal gesproken was het hier in augustus goed uit te houden, omdat de zeewind de temperatuur op een aangenaam niveau hield, maar het kwik kwam nu al vijf dagen boven de dertig graden en temperamenten waren evenredig verhit.

In een plattelandsstadje van vijfduizend koppen, waar het aantal vuurwapens vermoedelijk groter was dan het aantal bewoners, was het misschien slechts een kwestie van tijd geweest tot iemand zou gaan schieten. De meldkamer had het adres doorgegeven, een tankstation met een minimarkt aan de rand

van de stad, en Shelly had besloten er persoonlijk op af te gaan. Haar twee hulpsheriffs hadden al zoveel overuren gemaakt met alle normale zomerse strubbelingen dat dit het minste was wat ze kon doen. Ze vond het niet prettig dat er in haar stad schoten waren gelost, maar maakte zich niet al te veel zorgen. Bakersville, Oregon, was bekend om zijn kaas, zijn bossen en zijn koele zee-wind. Oké, er waren steeds meer problemen met drugs, in het bijzonder met speed, maar in deze streken kampte een sheriff beslist niet met de stress waaronder de politie in grote steden gebukt ging.

Ze liet het centrum van de stad – goed opletten, je bent erdoorheen voor je het weet – achter zich en reed in noordelijke richting. In de verte zag ze de enige attractie waar hun stad op kon bogen: de kaasfabriek. Hoewel ze met draaiend zwaailicht reed, moest ze af en toe ook haar sirene laten loeien om tussen de caravans en campers door te komen die stonden te wachten tot ze het parkeerterrein op konden. Het was alweer zo warm dat horden vakantiegegers zich leken te hebben voorgenomen vandaag een sorbet als ontbijt te nemen. Zodra ze deze melding had afgehandeld, kon ze dat zelf ook wel doen. Zich onder de mensen begeven. Ijsje eten, praatje maken. Geen gek plan.

Toen ze de fabriek voorbij was, was het een stuk minder druk en kon ze meer vaart maken. De weg was hier smal en volgde met haarspeldbochten de ruige kust. Acht kilometer na de afslag van een camping arriveerde ze op haar bestemming: het tankstation van EZ Gas.

Ze reed het terrein op en doofde het zwaailicht. Er stond een pick-up bij een van de twee benzinepompen, een oude Ford die betere dagen had gekend. Verder viel er niets te zien. Shelly gaf via de mobilfoon aan de meldkamer door dat ze was gearriveerd. Toen pakte ze haar breedgerande hoed van de passagiersstoel, zette hem op en stapte uit.

Het eerste wat haar opviel, was het ontbreken van geluiden.

Dat maakte haar nerveus. Het was augustus, een snikhete dag, in alle winkels was het druk, maar hier... Dit was geen gezond soort stilte. Shelly legde haar hand op haar pistoolholster en draaide zich automatisch een kwartslag, om een minder breed doelwit te zijn, terwijl ze langzaam naar de ingang van de nogal sjofele winkel liep.

Wat haar daar trof, was de geur. Koperachtig, muf. Een geur die zelfs een sheriff van een slaperig kuststadje beter kende dan haar lief was.

De verschoten rode pick-up, bouwjaar jaren negentig, stond links van haar, en ze had de open glazen deur van de minimarkt aan haar rechterhand. Zo te zien zat er niemand in de auto, dus moest ze in de winkel zijn. Van de buitenmuur ging het onderste deel schuil achter grote diepvrieskisten, terwijl de ramen erboven bedekt waren met reclameposters voor goedkoop bier. Met haar hand nog steeds op haar holster stelde ze zich op naast de vrieskisten en gluurde door de open deur naar binnen.

Niets te zien. En nog steeds niets te horen. Geen gerinkel van de kassa. Geen mompelende stemmen, geen kassabediende die de boodschappen van de bestuurder van die pick-up langs de scanner haalde. Alleen die geur. Muf en overheersend in de drukken-  
de warmte.

Nu bereikte een geluid haar oren: zacht, aanhoudend.

Het gezoem van vliegen. Een heleboel vliegen.

Shelly wist nu wat ze in de winkel zou aantreffen.

Ze was zo verstandig eerst contact op te nemen met het politiebureau en om versterking te vragen. Toen rechtte ze haar schou-  
ders, maakte haar holster open en trok haar Glock 22.

Ze ging naar binnen.

Het eerste slachtoffer was op drie meter afstand van de ingang geveld. Hij lag op zijn rug, wijdbeens, met een zakje chips naast zijn gestrekte arm. Een man van begin twintig. Iemand van hier, dacht Shelly, te oordelen naar de versleten spijkerbroek, de schoe-

nen met de losse veters, het smoezelige t-shirt. Waarschijnlijk van een van de boerderijen. Toen ving ze de geur op van verrotting en veranderde van mening. Vis. Hij moest op een vissersboot werken, of had een andere baan in die onwelriekende branche. Misschien had hij de hele nacht op zee gezeten en was hij hier gestopt om een snack te kopen. Nu had hij een kogelgaatje in zijn voorhoofd en een aantal bloederige gaten in zijn borst. Te oordelen naar de kalme uitdrukking op zijn gezicht had hij het niet zien aankomen.

Het volgende lijk lag achter de toonbank. Een jonge vrouw. Achttien, negentien. Tweede slachtoffer. Neergeschoten ná de klant die naar een zoute snack had gehunkerd, want zij had het wel zien aankomen. Haar lichaam was scheef neergekomen, alsof ze zich had omgedraaid in een poging te vluchten en zich te laat had herinnerd dat ze gevangenzat, ingesloten tussen de toonbank en de achterwand met de tabakswaaren. Ze had afwerend haar hand opgeheven. Shelly zag het gat in de palm waar een kogel doorheen was gegaan.

Ze hoefde de rest van de verwondingen niet van dichtbij te zien om te weten dat die fataal waren geweest.

Binnen was het gezoem luider. Het gezoem van de vliegen die, aangetrokken door de geur van bloed, op de slachtoffers waren neergestreken.

Gek, waar je je over kon opwinden. Shelly had afschuwelijke auto-ongelukken gezien, tragedies in het jachtseizoen, zelfs een paar incidenten met landbouwapparatuur. Bloed en geamputeerde ledematen waren haar niet vreemd. Plattelandsstadjes waren niet de idyllische dorpen die je in televisieseries zag. Maar vliégen...

Vliegen kon ze niet uitstaan...

Ze ademde bewust door haar mond. Langzaam en diep. Protocol. Het was nu van het grootste belang dat ze volgens het protocol werkte. Ze moest de recherche, de officier van justitie en de



forensische dienst op de hoogte stellen. Er was werk aan de winkel.

Links van haar bewoog iets.

Ze draaide zich ernaartoe, handen bij elkaar, armen gestrekt, Glock gericht. Aan het eind van het gangpad met het snoepgoed, vlak voor de wand met de gekoelde dranken, zag ze een metalen rek dat trilde. Ze ging dicht bij de muur staan om een zo klein mogelijk doelwit te zijn.

Ze liep door het buitenste gangpad, zodat ze haar doelwit van achteren naderde. Ze transpireerde hevig, zweetdruppels prikten in haar ogen. Vliegen. Het gezoem van de vliegen, alleen verstoord door het zachte geluid van haar dikke schoenzolen op de linoleumvloer. Hoe ze ook haar best deed, haar ademhaling klonk te luid, te hijgend in de onnatuurlijke stilte.

Ze droeg geen kogelwerend vest. Te warm, te dik. Ondanks het feit dat ze had gereageerd op een melding over geloste schoten... Omdat Bakersville niet zo'n stad was. Omdat dergelijke mensen hier niet woonden.

Juist zij had beter moeten weten.

Aan het eind van het pad vertraagde ze haar pas. Het rek trilde niet meer. Ze spitste haar oren om te horen of zich elders in de zaak iets bewoog – de schutter, misschien, die ook door de gangen sloop en hoopte háár van achteren te kunnen benaderen.

Doodse stilte.

Diepe ademhaling. In. En weer uit.

Een, twee, drie.

Sheriff Shelly Atkins draaide zich een kwartslag om, Glock recht vooruit, op zoek naar haar doelwit.

Maar er was niemand te zien en het metalen rek met de chips bewoog niet meer. Er bewoog zich ook niets bij de lange rij koelkasten met frisdrank tegen de wand.

Shelly richtte zich langzaam op. Pad na pad nu, stap voor stap.

Maar wat de eerdere trilling ook had veroorzaakt, er was geen

spoor van te bekennen. Misschien een tochtvlaag, of gewoon haar zenuwen.

Hoe dan ook, ze stond in haar eentje in de winkel. Twee lijken. Het onophoudelijke gezoem van vliegen. De stank van vers bloed.

Shelly nam de portofoon van haar schouder om te beginnen aan de eerste procedurele stappen. Toen ze opkeek, zag ze het derde slachtoffer.

## HOOFDSTUK 2

‘Aardbeien of kiwi?’

‘Appel?’

‘Een appel is geen aardbei of kiwi.’

‘Aardbeien en kiwi’s zijn te zacht. Tegen de tijd dat ik aan een tussendoortje toe ben, zijn die moes.’

‘Dan doen we een appel.’

Rainie knipoogt naar me en draait zich weer om naar de koelkast. Ik schuif het roerei heen en weer over mijn bord. Ik word vanochtend geacht goed te ontbijten, om voldoende energie te hebben. Maar ik heb geen eetlust en Rainie weet dat.

Onder de tafel duwt Luka zijn natte neus tegen mijn handpalm. Mijn hond doet op zijn manier zijn best me op te vrolijken.

Als Rainie met haar rug naar me toe staat, schuif ik een deel van het koude, stug geworden eiergerecht in mijn hand en leg mijn hand op mijn schoot. Als Luka weer aan me snuffelt, doe ik mijn hand open zodat hij de traktatie kan oplikken. Nu heeft in elk geval één van ons lol.

Ik mag Luka eigenlijk geen menseneten geven. Quincy herinnert mij er voortdurend aan dat hij een voormalige politiehond is. Een goed opgeleid lid van het politiekorps. Hij is op zijn vijfde gepensioneerd nadat hij in één jaar tweemaal zijn kruisband had gescheurd. Goedbeschouwd heeft Luka gewoon een zwakke knie. Niet zo zwak dat die hem hindert in het burgerleven, maar niet sterk genoeg meer om nog langer dienst te kunnen doen.

Nu is Luka mijn partner. Quincy heeft hem van een bevriende agent gekregen, een jaar nadat ik bij hem en Rainie in huis was gekomen. Het is mijn taak voor Luka te zorgen. Ik geef hem zijn eten, ga met hem wandelen, let erop dat hij dagelijks zijn gewrichtssupplementen krijgt. Ik heb ook Nederlands geleerd. Ik heb het nooit geweten, maar de meeste Duitse herders die ze bij de politie en in het leger gebruiken, komen uit Europa, waar deze honden een zuiverder stamboom hebben. Luka kwam uit Nederland en is in het Nederlands afgericht. De hondengeleider hier bleef dezelfde Nederlandse bevelen gebruiken, en nu doe ik dat ook.

Klink ik goed in het Nederlands?

Ik heb geen idee. Luka heeft er in elk geval niets op tegen. Hij luistert altijd heel aandachtig naar me. Dat vind ik fijn aan Luka. Dat hij zo goed kan luisteren.

Ik slaap 's nachts een stuk beter als Luka naast mijn bed ligt. Dat mag hij eigenlijk niet. Politiehonden dienen in hun hok te zitten als ze geen dienst hebben. Dan weten ze, als je ze eruit laat, dat het tijd is om aan het werk te gaan. De honden houden van hun hok, heeft Quincy me al ettelijke keren uitgelegd. Dat Luka niet meer werkt, is geen reden om vijf jaar training overboord te zetten. Et cetera, et cetera, et cetera. Blablabla.

Quincy houdt graag opvoedende praatjes. En ik ben een brave pleegdochter. Ik knik wanneer dat gewenst is.

Niettemin haal ik Luka 's avonds uit zijn hok zodat hij naast mijn bed kan slapen.

Rainie's opinie had de doorslag gegeven. Ik hoorde haar tegen Quincy zeggen dat hij niet moest aandringen. Luka deed het prima en ik sliep beter. Dat konden ze net zo goed zo laten.

Maar ik had haar wel door, want soms verlaat Luka 's nachts mijn kamer om bij Rainie te gaan liggen.

Ik weet inmiddels hoezeer Quincy gesteld is op zijn logica en zijn routines. Voor Rainie en mij is het leven minder... rechtlijnig.

Ik noem mijn pleegouders – die binnenkort adoptieouders hopen te zijn – niet mama en papa. Sommige pleegouders dringen daarop aan, maar ik was tien toen ik in dit huis werd geplaatst en had al bij te veel andere gezinnen gewoond om nog in een instantfamilie te kunnen geloven. Quincy is trouwens zijn achternaam. Hij heet Pierce Quincy, maar iedereen noemt hem Quincy, zelfs Rainie, en dus doe ik dat ook. Hij is ouder dan de meeste pleegvaders. In de zestig. Maar hij ziet er goed uit. Rainie en hij gaan elke ochtend hardlopen. En Quincy werkt ook nog steeds. Vroeger was hij profiler bij de FBI. Zo heeft hij Rainie leren kennen – zij was hulpsheriff hier in Bakersville toen er een schietpartij op een school plaatsvond. Quincy heeft haar met die zaak geholpen en sindsdien zijn ze bij elkaar.

Nu zijn ze allebei met pensioen. Quincy werkt niet meer bij de FBI en Rainie werkt niet meer bij de politie. In plaats daarvan werken ze samen aan cold cases en bijzondere moordzaken die buiten het ‘gebruikelijke terrein’ van de politie vallen. In wezen zijn ze gespecialiseerd in monsters.

Misschien ben ik daardoor bij hen terechtgekomen?

Rainie vindt het niet prettig als ik zulke dingen zeg. Ik ben nog een kind, zegt ze dan. Mijn taak is niet volmaakt te zijn, maar van mijn fouten te leren. Soms is dat moeilijker dan je denkt.

Mijn ouders zijn dood. Ik heb geen levende tantes, ooms of grootouders. Alleen een broer, vier jaar ouder dan ik. Ik herinner me hem. Min of meer. Op de avond dat mijn ouders zijn gestorven, is hij verdwenen. Niemand heeft het over hem, en het ligt niet in mijn aard naar hem te vragen. Dan zou ik me openstellen.

Zoals Quincy met zijn scheve glimlach zegt: *Laten we vooral niet te hard van stapel lopen.*

In de pleegzorgwereld is het geen ramp om geen enkele familie te hebben. Dan ben je beschikbaar om geadopteerd te worden. Ik was goed plaatsbaar toen ik op mijn vijfde bij het eerste gezin arriveerde met niets anders dan een zwarte vuilniszak met kle-

ren en versleten knuffels. Het was geen slecht gezin. Ik bedoel, de pleegouders leken me best aardig.

Ik lijd aan een trauma. Posttraumatische stress. In het begin werd me tweemaal per week therapie voorgeschreven. Mijn pleegouders moesten me halen en brengen, dat hoorde bij het 'programma' dat door de gezinstherapeut was samengesteld.

Maar ik ben niet goed in therapie. Ik praat niet graag. Ik teken. Toen ik vijf was, werd ik door de therapeut aangemoedigd te tekenen. In het bijzonder mijn familie. Alleen tekende ik nooit een gezin van vier. Ik tekende altijd twee personen. Een groot kind en een klein kind. Mijn broer en ik. *Waar zijn je ouders?* vroeg de therapeut.

Op die vraag had ik nooit een antwoord.

Ik slaap slecht. Vanwege het trauma. En soms doe ik dingen die niet mogen, ook al weet ik dat ik beter zou moeten weten. Ik doe ze gewoon. Impulsbeheersing. Blijkbaar heb ik daar te weinig van. En die eerste pleeggezinnen... Hoe aardiger de mensen waren, hoe slechter ik ze kon verdragen.

Ik geloof niet dat ik dat aan het trauma kan wijten. Ik denk dat ik gewoon zo ben. Ik ben vanbinnen een beetje stuk. Er zijn ongetwijfeld oorzaken, maar na dertien jaar in dit leven ben ik er minder sterk van overtuigd dan de therapeuten dat de oorzaken van belang zijn. Ik bedoel, als het oortje van je koffiemok afbreekt, vraag je je dan af waarom dat is? Of lijm je het er gewoon weer aan?

Rainie hangt deze filosofie ook aan en dat vind ik prettig. We zijn allemaal een beetje stuk, zegt ze (de reden waarom zij ook slecht slaapt?), maar iedereen doet zijn best om weer heel te worden.

Ik mag Rainie en Quincy graag. Ik woon nu drie jaar bij hen en ze hebben besloten me te houden, met al mijn gebreken. Ik heb Luka, een eigen kamer en ergens in Georgia een toekomstige adoptiezus; Kimberly met haar man en twee kinderen. Als alles

volgens plan verloopt, zijn Kimberly's dochtertjes in november mijn nichtjes. Ik mag haar en haar dochters graag. Voor zover ik mensen mag.

Ik heb geboft. Dat weet ik. En ik ben voortdurend bezig met lijmen, impulsbeheersing, en mezelf verbeteren.

Maar op sommige dagen valt het evengoed niet mee om te zijn wie ik ben.

Ik heb Quincy vanochtend nog niet gezien. Hij trekt zich de laatste tijd vaak terug in zijn kantoor om aan zijn 'project' te werken. Hij weigert erover te praten, maar Rainie en ik verdenken hem ervan een boek te schrijven. Zijn memoires? Iets over profiler-technieken? 's Avonds aan tafel amuseren Rainie en ik ons, en misschien ook hem, met het verzinnen van titels voor dit nog onbekende meesterwerk. Rainie's favoriet: *Foefjes van de FBI*. Mijn favoriet: *Vervelende verhalen van een oude vent*.

Hij heeft het nog niet prijsgegeven. Quincy is iemand die de kunst van het zwijgen verstaat.

Rainie daarentegen... Zo zwijgzaam als Quincy is, zo open is Rainie. Althans, je kunt dingen makkelijk van haar gezicht aflezen. Ze is erg leuk om te zien. Lang, dik, kastanjebruin haar. Blauwgrijze ogen. Ze kleedt zich sportief, 's winters in een spijkerbroek en trui, 's zomers in een capribroek en hemdje. Ze ziet er altijd verzorgd uit. Ze zit goed in haar vel.

Op zomerkamp zou zij het meisje zijn met wie iedereen vriendin wil zijn.

Ik daarentegen... Je hoeft maar naar me te kijken om te weten dat ik een aangenomen kind ben. Ik heb niet zulk mooi kastanjebruin haar als Rainie en niet van die helderblauwe ogen als Quincy. Nee. Ik heb springerig bruin haar waar niks mee te beginnen valt. Flaporen. Saaie lichtbruine ogen. Om nog maar te zwijgen over mijn knokige knieën, puntige ellebogen en te smalle gezicht.

Rainie zegt dat dat vanzelf wel in orde komt. Dat het tijd moet hebben.

Zal ik je een geheimje vertellen? Ik hou van Rainie en Quincy. Ik wil heel erg graag dat zij mijn nieuwe ouders worden, voor altijd en eeuwig. Ik wil in dit huis blijven wonen. Ik wil Luka elke dag bij me hebben.

Maar ik zeg dit nooit hardop. Ik heb het zelfs niet gezegd toen Rainie en Quincy met me rond de tafel gingen zitten om me te vertellen dat ze aan de adoptieprocedure waren begonnen.

Zoals ik al zei: ik ben geen prater.

Ik ga ervan uit dat ze wel weten hoe ik me voel. Gezien het feit dat ze deskundigen zijn op het gebied van monsters.

Rainie is naar het kookeiland gelopen. Ze legt een appel in het blauwe lunchdoosje, dat een koelement heeft, doet het dicht en sluit het af. Klaar. Ik slaak een diepe zucht. Ik kan het niet helpen. Ik wil niet gaan. Ik wil niet doen wat ik volgens hen moet doen. Quincy is iemand van 'zachte heelmesters maken stinkende wonden'. Rainie zal zich ook niet laten vermurwen, maar voelt in elk geval met me mee.

'Wie weet hoe leuk je het vindt.'

Ik rol met mijn ogen. Al het roerei is inmiddels van mijn bord verdwenen. Ik trek mijn vork door de plasjes stroop en maak een ingewikkeld patroon rond de pannenkoekresten.

'Je houdt van zwemmen.'

Niet waard om voor met mijn ogen te rollen.

Rainie komt naar de tafel en gaat naast me zitten. 'Als je zelf mocht kiezen wat je vandaag ging doen, wat zou dat dan zijn?'

'Thuisblijven. Met Luka spelen.'

'Sharlah, dat heb je deze zomer elke dag gedaan.'

'Quincy en jij zijn deze zomer elke ochtend gaan hardlopen en jullie zijn evengoed vandaag ook gaan hardlopen.'

'Het is een zwemweek. Vier uur per dag in het zwembad hier in de stad. Dat kun je best.'